

Дві флешки

Пилип-Полян Юрик

Коли Віталій, озираючись по-зłodійськи й лукаво посміхаючись, укидав до кишені гарно запаковану в прозорий пластик флешку, помітив, що за ним пильно стежить дебелий охоронець супермаркету. Покупець підійшов до каси, витяг із пластмасового магазинного кошика сир, масло, хліб, заплптив і рушив до виходу.

– Зачекайте! – шлях йому заступив охоронець. – Пройдімо зі мною!

Віталій не заперечував. За ними в кімнату охорони зайшли ще два стражі магазинного порядку.

– Викладайте все, що є в кишенях!

Покупець, не вагаючись, дістав із-за пазухи пістолет "ТТ". Після трьох пострілів хлопець вискочив на чорний вхід і загубився в юрбі перехожих...

За два місяці до того Віталій робив покупки саме в цьому супермаркеті. Коли вибирав ковбасу, відчув, що об нього плече в плече відверто тернувся охоронець, але значення цьому хлопець не надав – ну, спіткнулася людина, з ким не буває! Додавши до кошика інших продуктів, Віталій став у чергу, щоб заплатити за покупки. Та на виході його затримали.

Охоронці завели хлопця в своє приміщення й зажадали, аби виклав усе з кишень. На стіл лягли спочатку документи, потім запальничка й цигарки. І раптом із лівої зовнішньої кишені піджака він дістав... по-заводському запаковану в пластик флешку. Очі його стали квадратними:

– Я цього не купував... Хлопці, я її не чіпав. Я комп'ютера не маю – мені флешка не потрібна.

– Так ми тебе і поверілі, — мовив дебелий охоронець із чорною родимкою на носі. – Все ви так говорите. Вopщім так! Твої документи будуть у нас. А ти прінесьoш кождому по штуке зельоних. Не будет тебя завтра до конца дня – передадім дело в поліцію. На флешке – твої отпечаткі пальцев.

– Та в мене й трьох тисяч гривень немає – лише вчора на роботу влаштувався.

– Не гоні, – вискалив зуби інший. – Позичиш у родичів, друзів. Дві-три твої зарплати й віддаси їм борг. А якщо лягаві тобою займуться, то й роботи не будеш іметь. Ха-ха-ха!

Віталій ухопив свої документи й прожогом кинувся до дверей. Але третій охоронець підставив йому ногу. Хлопець простягся на підлозі. Били його довго й уміло: синців не залишили, зате всередині, відчував, усе боліло – немов вогнем пекло.

– Завтра до вечора я принесу, — насилу вимовив і знепритомнів. Його відлили водою й вивели на чорний хід. Аби не розповідати про пригоду, не засмучувати рідних, Віталію довелося вперше в житті вкрати. Причому, в рідної матері. Забрав три тисячі доларів й одніс охоронцям супермаркету.

– Отак би й одразу, – буркнув один із трійці, віддаючи документи.

Але крадіжка грошей у матері стала не останньою. Віталій знав, що в діда Володьки

є іменний пістолет – ним старого колись як слідчого прокуратури нагородили за успішне викриття й арешт банди Громова, що тероризувала жителів кількох областей. Хлопець, коли дід пішов на риболовлю, довго й нудно підбирав код до сейфу. Уже хотів облишити це заняття, але набрав рік, місяць і день свого народження. Дверці відчинились, а пістолет перекочував до спідньої кишені піджака... З ним хлопець і пішов ще раз до супермаркету.

Там обдивився навколо, беручи кошика. Упізнав усіх трьох своїх кривдників. Після цього впевнено рушив до стелажів, де лежали запаковані флешки.